

Appel iværksat den 24. november 2010 af Usha Martin Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 9. september 2010 i sag T-119/06, Usha Martin Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Usha Martin Ltd (ved Δικηγόρος V. Akritidis, avocat Y. Melin og Δικηγόρος E. Petritsi)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- 1) Ovenfor nævnte dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 9. september 2010 i sag T-119/06 ophæves i sin helhed.
- 2) Endelig dom afsiges, hvor følgende påstande tages til følge:
  - a) Annulation af Kommissionens afgørelse af 22. december 2005 om ændring af Kommissionens afgørelse 1999/572/EF om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Indien ⁽¹⁾ (den »anfægtede afgørelse») for så vidt som den vedrører appellanten og indebærer en tilbagetrækning af et tilsagn om mindstepriser, der tidligere var gældende, og
  - b) annulation af Rådets forordning (EF) nr. 121/2006 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1858/2005 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Indien ⁽²⁾ (den »anfægtede forordning») for så vidt som den vedrører appellanten og i den omtvistede afgørelse indebærer en tilbagetrækning af et tilsagn om mindstepriser, som tidligere er givet til appellanten,

eller, subsidiært, sagen hjemvises til Retten.

- 3) Sagsøgte tilpligtes, ud over at bære deres egne omkostninger, at betale samtlige appellants omkostninger i nærværende sag og i sagen ved Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten anfører, at Retten har begået retlige fejl i den anfægtede doms præmis 44-56, især ved at antage, at lovligh-

heden af Kommissionens beslutning om at tilbagetrække sin godkendelse af et tilsagn som sådan ikke kan drages i tvivl under henvisning til proportionalitetsprincippet ved fejlagtigt at fastslå at (i) proportionalitetsprincippet ikke finder anvendelse på afgørelsen om tilbagetrækningen af et tilsagn, eftersom en sådan afgørelse i sig selv reelt medfører pålæggelsen af toldafgifter, og (ii) enhver misligholdelse i sig selv er tilstrækkelig til, at tilsagnet tilbagetrækkes, uden at proportionalitetsprincippet finder anvendelse herpå.

Appellanten har ligeledes anført, at Retten fejlagtigt har bedømt de faktiske omstændigheder i sagen og stærkt har fordrejet disse, da den konkluderede, at »det er ubestridt, at det pågældende tilsagn ikke blev overholdt» i og med, at nævnte udsagn fejlagtigt forudsætter appellants indrømmelse af en misligholdelse af tilsagnet — hvilket ikke er tilfældet — i henhold til artikel 8 i grundforordningen.

Appellanten har anført, at Retten fejlagtigt konkluderede, at lovligheden af at trække tilsagnet tilbage ikke kan drages i tvivl under henvisning til proportionalitetsprincippet, enten fordi enhver misligholdelse er tilstrækkelig til at medføre, at tilsagnet trækkes tilbage, eller ved at sammenkæde tilbagetrækningen af et tilsagn med pålæggelse af told. Retten konstaterer således fejlagtigt, at proportionalitetsprincippet aldrig finder anvendelse på spørgsmålet om at trække et tilsagn tilbage og undlader at udøve sin kontrol af den »åbenbare uhensigtsmæssighed» af en foranstaltning i strid med EU-retsinstansernes faste retspraksis og i strid med de indledende bemærkninger i den omstridte dom, især i dennes præmis 44 — 47. Retten konkluderer fejlagtigt, at lovligheden af at trække et tilsagn tilbage som sådan ikke kan anfægtes under henvisning til proportionalitetsprincippet. Ved yderligere at antage, at det var ubestridt, at det pågældende tilsagn ikke blev overholdt, og dermed antyde, at der var sket misligholdelse af et tilsagn i henhold til artikel 8, nr. 9, i grundforordningen, har Retten åbenbart fordrejet de faktiske omstændigheder i sagen, som anført af appellanten, hvorfor den har begået en retlig fejl ved at tage stilling til appellants argumenter på fejlagtig vis.

⁽¹⁾ EUT L 22, s. 54.

⁽²⁾ EUT L 22, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien) den 29. november 2010 — Deli Ostrich NV mod Belgische Staat

(Sag C-559/10)

(2011/C 55/32)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deli Ostrich NV

Sagsøgt: Belgische Staat

Præjudicielt spørgsmål

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen anmoder Domstolen om en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet om, hvilken KN-kode, der fandt anvendelse på tidspunktet for angivelsen af 22. oktober 2007 med hensyn til indførselstold på kød fra kameler, som i det foreliggende tilfælde ubestrideligt ikke er opdrættet i fangenskab.

Sag anlagt den 6. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig

(Sag C-568/10)

(2011/C 55/33)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Maria Condou-Durande og W. Bogensberger, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Østrig

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste⁽¹⁾, idet den har indført regler, som bestemmer, at studerende, som er tredjelandsstatsborgere først kan få udstedt arbejdstilladelse efter at arbejdsmarkeds-situationen i Østrig er blevet undersøgt, og det er fastslået, at stillingen ikke kan besættes med en forudbestemt arbejdsløs person.

— Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at den østrigske lovgivning på systematisk vis forhindrer adgangen til arbejdsmarkedet for studerende, som er tredjelandsstatsborgere, idet disse kun får udstedt arbejdstilladelse til en ledig stilling, når det forinden er blevet fastslået, at den pågældende stilling ikke kan besættes med en person, som er tilmeldt som arbejdsløs. Antallet af udstedte arbejdstilladelser til denne persongruppe er derfor meget lavt. Således havde kun 10 % af de studerende fra tredjelande, sammenlignet med 70 % af de østrigske studerende, mulighed for at finansiere en del af omkostningerne ved deres studium ved beskæftigelse.

Ifølge Republikken Østrig er disse begrænsninger begrundede. Østrig er grundet sin frie adgang til højere læreanstalter og lave

studieafgifter særdeles attraktiv for studerende, som er tredjelandsstatsborgere. Grundet manglende tyskkundskaber og erhvervs-mæssige kvalifikationer ville disse hovedsagelig finde beskæftigelse inden for ufaglærte områder og ville dermed øge den allerede høje arbejdsløshed i denne sektor yderligere.

⁽¹⁾ EUT L 375, s. 12.

Sag anlagt den 9. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-576/10)

(2011/C 55/34)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. van Beek og C. Zadra, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Nederlandene

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og afsnit III i direktiv 2004/18/EF⁽¹⁾, da det i forbindelse med Eindhoven kommunes indgåelse af en koncessionskontrakt om offentlige bygge- og anlægsarbejder tilsidesatte EU-retten om offentlige aftaler og navnlig direktiv 2004/18.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det er Kommissionens opfattelse, at den samarbejdsaftale, som Eindhoven kommune den 11. juni 2007 indgik med Hurks Bouw en Vastgoed B.V., er en koncessionskontrakt om offentlige bygge- og anlægsarbejder som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2004/18.

Da den anslåede værdi af koncessionskontrakten om offentlige bygge- og anlægsarbejder ligger over den gældende tærskelværdi, skulle denne i henhold til direktiv 2004/18, og navnlig artikel 2 og afsnit III heri, have været udbudt i offentlig licitation. Desuden skulle den med Hurks Bouw en Vastgoed B.V. indgåede koncessionskontrakt om offentlige bygge- og anlægsarbejder, som lå over den gældende tærskelværdi, have været offentliggjort i henhold til artikel 63-65 i direktiv 2004/18.

På baggrund af det forhold, at Eindhoven kommune ikke anvendte direktiv 2004/18, og navnlig artikel 2 og afsnit III heri, på indgåelsen af den omhandlede koncessionskontrakt om offentlige bygge- og anlægsarbejder med Hurks Bouw en Vastgoed B.V., når Kommissionen frem til, at der foreligger en tilsidesættelse af direktivet.